

Τοιαῦτα ὠνειροπόλει ἡ ἐξημένη καὶ ποιητικὴ τῆς καρδίας, καὶ ὡραία ἦτον ἐν ᾧ ἐστήριζεν εἰς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς λαμπροτέρου ἐκείνου.

Αἰφνης ἤκουσε κρότον πλησίον τῆς, καὶ ὡς ἀνεμώνη ἐρυθρίασα, ἀνετίεθη καὶ μετεστράφη, καὶ εἶδεν ἄνθρωπον ὅστις ὀλίγα βήματα μακρὰν τῇ σταθείς, ἐφαίνετο ὅτι τὴν ἐθεώρει μετ' εὐσεβείας. Ἐκ πρώτου βλέμματος ὅμως ἐγνώριζεν ὅτι δὲν εἶναι ἐκεῖνος ὃν ἠλπίζε, καὶ ἠθέλησεν ἀμέτῳ ν' ἀναχωρήσῃ. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος πλησιάσας,

— Καλὴ κόρη, τῇ εἶπε με φωνὴν ἡμερον, ἥ- ὑρεῖς νὰ μ' εἰπῇς ἀπὸ ποῦ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ χωρίον Σαντάλθον;

Τότε ἀναβλέψατα καὶ ἀτενίσασα αὐτόν, εἶδεν ὅτι ἦτον ἄνθρωπος ὠρίμου ἡλικίας, εὐγενὴς τὸ σῶμα, καὶ μορφῆς ἥτις ἐνέπνευε εὐκόλως ἐμπιστοσύνην. Ἀναθαύρητασα δέ,

— Μάλιστα, Κύριε, εἶπεν, ἐκεῖ ὑπάγω, ἡμπορῶ νὰ σὲ ὀδηγήσω.

Καὶ ἐκίνητε μετὰ τοῦ ξένου πρὸς τὸ χωρίον.

— Ἐνυκτώθην σχεδὸν, εἶπεν αὐτός, καὶ ἀπεφάσισα νὰ μείνω εἰς Σαντάλθον, διότι ἤξευρον ὅτι εἶναι ἐδῶ πλησίον. Ἀλλ' ἐφοβήθην ὅτι ἀπεπλανήθην, ὅταν σὲ ἀπήντησα.

Ἦσο ὅμως τότε βεβητισμένη εἰς συλλογισμοὺς, ὥστε ὀλίγας στιγμὰς ἱστάμην καὶ σ' ἐβλεπον χωρὶς νὰ θέλω νὰ σὲ ταράξω.

— Ἐσυλλογισθῆναι, εἶπεν ἡ Ῥόζα, ἐρυθριῶσα ἐκ νέου, — διότι πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν θέσιν διέτρεξα τὸν μέγιστον κίνδυνον. Ληστὰὶ μὲ συν-

έλαβον, καὶ χωρὶς τῆς προστασίας ἑνὸς γενναίου ἀνθρώπου, ὅστις ἐφάνευσεν τὸν ἑνα ἐμπρὸς μου, καὶ ἐδιώξε τοὺς λοιποὺς, ἀναμριβόλως θὰ μ' ἐφάνευσεν. Καὶ τί ἤθελον ἀπ' ἐμέ; ἐπρόσθεσε μὲ πολλὴν ἀθωότητα. Ἐγὼ εἶμαι πτωχὸν κοράσιον.

Εἰς τὸν ξέον ἤρπεν ἡ ἀρέλεια τῆς νεότητος, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς,

— Ἴσως, τῇ εἶπε μειδιῶν, ἀλλὰ καὶ θαυμάζων τῆς χειρὸς ἐκείνης τὴν λευκότητα καὶ τὴν τρυφερότητα εἰς κόρην ἀγροίκον. — Ἴσως ἤθελον νὰ σοὶ κλέψουν τὸ ὡραῖον αὐτὸ δακτυλίδιον.

— ὦ! ὅσον εἰς αὐτὸ, τὴν ζωὴν μου θὰ μ' ἐπαινον πρῶτον, ἀπεκρίθη ἡ Ῥόζα μὲ ζωηρότητα.

— Εἶναι ὡραῖον τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ ξένος, ὅχι ὅμως πολυτιμώτερον τῆς ζωῆς σου.

— Εἶναι τὸ ἐνθύμημα τῆς μητρὸς μου, εἶπεν ἐκείνη.

— Καὶ τὰ γράμματα ταῦτα, ἡρώτησεν ὁ ξένος, πλησιάζων εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τοῦ δακτυλιδίου καὶ τὴν χεῖρα ἥ ἐκ τῆς ἐφόρει, — εἶναι τὰ ἀρχικά τοῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς σου;

— Ὅχι, εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ πα-

τρός μου. Ἡ μήτηρ μου ὠνομάζετο Ἀδελίνα.

— Ἀδελίνα! Ἀδελίνα! ἀνέκραξεν ὁ ξένος. Εἶναι ὡραῖον ὄνομα Ἀδελίνα. Ἐχω καὶ ἐγὼ μίαν Ἀδελίναν. Καὶ ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ σου τώρα;

— Ἡ μήτηρ μου εἶναι ἐκεῖ, εἶπεν ἡ Ῥόζα δεικνύουσα τὸν οὐρανόν. Ἡ μήτηρ μου ἀπέθανε.

Ἡ Ῥόζα.